

ма, у овим емоцијама он и остаје. Мења ли га овај доживљај? Уопште не! Онакав каква је био пре исповести, такав остаје и након ње. У њему се ништа није изменило. Нема никакве промене. Стога овај мрак у коме живи, имајући „землевесни“ ум, остаје у души. Стога је у њему тако мало радости. Али закон, као да је испунио... Закон...

Они који су у ове дане апостолског Поста читали редовна Јеванђеља и апостолске посланице за сваки дан, највероватније се сећају шта је говорио св. ап. Павле у посланици Римљанима о односу црквеног закона, закона вере и саме вере. Апостол Павле нас је подсећао на то што је још пророк Мојсије учио, да свакако испуњавање свих прописа, уставна црвеног закона помаже ослобођењу од ропства гресима, али постоји још и оправдање вером и на њега се и највише треба уздати.

Апостол Павле у посланици Римљанима каже да је међу незнабошцима, међу неверујућим, далеко више него што мислимо, људи којима се може рећи: „Блиска је твоме срцу вера коју проповедам!“ Реч је о незнабошцима...

Чули сте данас јеванђелско читање о незнабошцу, римском капетану у Капернауму, који је поверовао у Христа тако да је Христос, окренувши се маси људи која га је окруживала, рекао: „Заиста вам кажем, ни у Израилу такву веру не нађох!“ Ми живимо у неверујућем друштву, огромна већина људи који нас окружују јесу неверујући. И ми се често,

јао нама, изнутра преуносимо над њима. „Ето, ја нисам такав као они. Ја верујем у Тебе, Боже, ја чак и испуњавам прописани црквени закон: не једем то и то, а једем то и то“ итд. А да ли сте ви, међутим уверени да се неком од безбожника који живе са вама, неком од неверујућих, Христос не би могао обратити са речима: „Овакву веру какву видим у теби, каква ти је дарована, не нађох ни међу верујућим људима!“

Безусловно се при устројавању живота са сваким уважавањем треба односити према установљеним прописима црквеног закона, јер ови закони, ови прописи свакако олакшавају пут ка ослобођењу од страсти. Али нам се још више треба надати на силу вере, каквом је веровао овај капетан у Капернауму. Када будемо имали веру какву треба да имамо, тада ће испуњавање закона да нам буде на спасење. А у супротном, пазите, данашње Јеванђеље нам говори о томе, да се не нађемо међу синовима царства, који су бачени у таму најкрајњу, где је плач и шкргут зуба, који су нам добро познати из нашег сопственог живота. Мислимо о овоме, браћо и сестре, и чешће и лепше и више и старајмо се да имамо ову радост, постарајмо се да имамо ову веру, онакву, препуну смирења и љубави према Христу, која са собом безусловно носи радост и задовољавање свих наших потреба, душевно и физичко исцељење, као што се десило са овим болесником за кога је молио капетан из Капернаума. Амин.

Манастир Успења Пресвете Богородице - Подмаине
са благословом игумана - јеромонаха Рафаила

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

свјетли аџостџоли Варџоломеј и Варнава
џразновање иконе Дџстојно Јестџ

Мџџ. 8, 5 - 13, зч. 25; Лк. 10, 16 - 21, зч. 51.

Рим. 6, 18 - 23; зч. 93; Дџџ 11, 19 - 26; 29 - 30, зч. 28.

Проџојереј Всеволог Шџилер

НА 4. НЕДЕЉУ ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ - О ИСПОВЕСТИ

У колико би нас неко питао како смо провели овај пост, већина од нас би одговорила: "Једва". А још би и додали: "што је већ постало уобичајено за нас". А ово је због тога, браћо и сестре, што ми о посту имамо доста неправилно схватање. Мислимо да је у посту најважнији одређени режим исхране. Овај, пак, режим исхране, због околности које не зависе од нас, често буде тежак за испуњавање, и онда нам пост бива "једва". Али пост је нешто сасвим друго. Пост уопште није режим исхране.

Хришћански живот, живот верујућег човека, браћо и сестре, јесте једно кретање. Какво кретање? Од страшног ропства, у коме се налазимо, ка слободи. Живот верујућег човека је испуњен жеђу за овом слободом. И управо то ослобађајуће кретање од ропства ка слободи и јесте хришћански живот. Слобода од својих страсти,

од тих унутрашњих непријатеља, који нас непрекидно нападају и присиљавају... Али, да ли ми успевамо да ма шта учинимо у погледу тога кретања, да ли се ми заиста крећемо напред и навише, ослобађајући се од страсти, од тих наших унутрашњих непријатеља? Пост је нешто друго, то је убрзано кретање, нови темпо. У посту се дешава интезивнији покрет од овога ропства ка слободи.

Уколико неко, међутим, приупита, чак и верујуће људе, који су се у овом посту припремали, то јест исповедали се и причешћивали Светим Тајнама: "Па, да ли си постао слободнији? Да ли си отишао далеко по томе путу? Или ниси?" Уколико поставимо овакво питање, једва да ће ко, чак и од оних који су постали, исповедали се и причешћивали одговорити: "Да, постао сам далеко слободнији, покренуо сам се напред. Живот ми је постао лепши и лакши".

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

Ретко ће ко одговорити на овај начин, јер ми чак ни не унемо да се исповедамо правилно. Шта је то исповест? Уколико би се ова реч превела са грчког, она означава измену: измену ума, потпуно промену свих осећања, свих жеља, свих схватања којима живи наш ум. Ето шта представља исповест. А ми, када идемо на исповест, мислимо ли о томе шта треба да се догоди. Да ли сам спреман на то? Моја свецела унутрашња измена – на исповести се потпуно мењам изнутра, пре свега наступа савршена промена ума.

Веома малобројни, браћо и сестре, размишљају на овај начин, а ово у ствари и јесте истинска исповест. Треба се потпуно променити изнутра, пројавити спремност за такву промену, начинити напор да се променимо, управити своју вољу на такву измену. Ово и јесте истинска исповест, стога је она и спасоносна. То је истинско покајање. "Покајте се, јер се приближило Царство Небеско!". Овим почиње Господња проповед Јеванђеља. "Покајте се" – значи, промените се, измените се свим својим унутарњим бићем, све изнутра промените! Понављам: сва осећања, све жеље, сва схватања промените и тада ће започети ослобођење, тада ћете почети да корачате ка слободи.

Из Светог Писма вам је познато да су јевреји били у Египту у страшном ропству. И ето, пошли су у Обећану Земљу. Требало је проћи преко мора, и они су прошли кроз њега као по сувом. Прошли су кроз море! И ми жи-

вимо у исто тако страшном ропству. И управо треба да изађемо из тога ропства. Свакако да су и пред нама исте такве тешкоће какве су у оно време биле пред израиљским народом. Треба такође проћи преко Црвеног мора, проћи кроз пустињу и тек тамо: преко мора и пустиње, чека нас Обећана Земља – слобода у Богу, слобода од страсти, од ропства страстима, слобода од привезаности ума за све овдашње, земно. У једном од канона наш се ум назива „землевесним“ умом, он је читаво време на земљи, он је увек привезан за нешто приземно, за неке ствари, за неке предмете, за нешто материјално, за плот у ширем смислу те речи, за плот овога света, овога постојања, све је време привезан за ово. И ове привезаности ума за све приземно стварају навике.

Промена о којој нам говори Црква, коју од нас захтева Христос („покајте се“ - измените се!) јесте одрицање од свих тих ужасних навика! Свака је навика увек ужасна јер везује ум за нешто овдашње. Треба се старати да их се ослободимо, треба их побеђивати. Ето пута! Уз помоћ благодати Божије, исте оне од које се море раздвојило пред јеврејским народом који се спасавао, уз помоћ исте те силе ми ћемо проћи кроз ове тешкоће. Али да би се ово десило, треба се одлучити да кренемо.

Једном су светог Серафима Саровског приупитали: „Баћушка! Зашто је међу верујућим људима тако много грешника? Зашто ови грешници живе тако жалосним животом, у непрекид-

ном унутарњем, душевном мраку?“. А узгред, већина нас и живи тако да на души није уопште тако светло, није тако радосно, већ је далеко више таме, мрака, жалости, јада... „Зашто тако много људи живи оваквим животом, а светих, таквих као ти, светих је тако мало?“ И Серафим Саровски је на то одговорио: „Зато што љу-

усмерени ка Богу, да се покренемо у сусрет Богу. Бог не спасава човека мимо Његове жеље. Потребно је пожелети спасење, пројавити одлучност, стати на овај пут и уз Божју помоћ, кретати се по овоме путу.

Ми на исповест долазимо са истим настројењем какво имамо и у животу: Када човек у нечему

Ако некога и мучи неправда у овом свету и он жели да тражи правду, нека зна да је она [правда] у ношењу бремена нашег брата и ближњег до последњег даха, и у трпљењу у свим недаћама садашњег живота.

Свако ражалашћење које нам се догоди, било да долази од људи, демона или наше сопствене природе, увек у себи скрива и одговарајући добитак. Ко га надвлада са трпљењем, добија своју плату: овде залог, а тамо испуњење.

Према томе, трпљење је неопходно као со у храни, Не постоји други пут да победимо, обогатимо се и царујемо. Тај пут нам је урезао Христос. Ми који Христа љубимо дужни смо и да га следимо љубави Његове ради. Иако нам је пелен горак, он очишћује нашу крв и исцељује наше тело. Без искушења, не препознају се чисте душе, не пројављује се врлина, не уочава се трпљење. Без искушења, душа не може да оздрави. Она су очишћујући огањ који душу чини чистом и светлом.

сѿарац Јосиф Исихаста

дима недостаје одлучности“, управо те одлучности да се промене. Потребно је само једно: Чврсто одлучити! „Господе, желим да се променим, желим да напустим своје навике, своје мисли, своја схватања, чак и оно што ми изгледа тако природно, непоколебиво истинито, чак и од тога желим да се одрекнем.“ Али треба се одлучити, и онда сила Божија, која је раздвојила море, уклониће све препреке, које нам сметају да ходимо напред по путу ослобођења од ропства страсти, и да се крећемо напред по путу у ову Обећану Земљу, ка ослобођењу од ропства греху,

погрешити, нешто не учини, каже нешто што не треба, одмах почиње да га мучи савест. И он се извињава, раскајава се за учињену погрешку. И на душевном плану он преживљава ово раскајање. Када се извињава, он чак постаје задовољан собом. Сам себи почиње да се допада: „О види какав сам ја!“ Готово на исти начин човек долази и на исповест, прилази тајни покајања: „Ја, Господе, извини, ја то нисам добро учинио, погрешити сам. Извини!“ И у њему се одмах јавља самозадовољство: „О какав сам ја! Ја признајем свој грех, ја га видим, ја га осуђујем.“ И у овим доживљаји-